

for dette Forslags Fremtid. — Jeg begjærede for Øvrigt Ordet, ikke fordi jeg jo noksom tror, at jeg i Virkeligheden er i Overensstemmelse med den ærede Ordfører, men jeg kunde dog ikke ønske, at dette Finantslovsforslag skulde gaa fra os med, om jeg saa tør sige, en tilsyneladende Opfordring til den høitærede Regjering til at foranledige Forandringer i det. Jeg siger, at jeg tror i Realiteten at være enig med den ærede Ordfører, og det er kun dette, der bragte mig til at tage Ordet, at jeg ikke ønskede, at det skulde have noget Udseende af, som om der her og fra flere Sider var henstillet til den høitærede Regjering at foranledige Forandringer i Finantslovsforslaget. Jeg er for mit Vedkommende overbevist om, at Finantsloven nu foreligger i en Form, hvori jeg i alt Fald ikke haaber, at der for Alvor vil blive Tale om at gjøre nogen Forandring, og hvori jeg i det Mindste er overbevist om, at den nuværende Regjering ikke er berettiget til at fordrø Ændringer. De Herrer ville jo lægge Mærke til, at de Punkter, hvorom der kunde blive Tvivl, alle ere af den Bestaafenhed, at de en Gang have havt den nuværende Regjerings Sanktion. Det er imidlertid ogsaa langt fra mig at ville rette nogen Opfordring til den høitærede Regjering om ikke at foranledige Ændringer foretagne i Forslaget. Jeg stiller mig hverken opfordrende i den ene eller i den anden Retning. Den høitærede Regjering maa overveie, hvad den mener at være forsvarligt; men jeg vil kun lægge de Herrer een Ting paa Sinde, nemlig det Forhold, hvori vi staa til dette Budget overhovedet. Naar jeg slutter mig til dem, der tilraade det høitærede Thing at stemme for Finantsloven nu, da har jeg allerede ved en tidligere Leilighed udtalt, at min Opfattelse deraf og min Grund dertil er den, at vi staa overfor en Regjering, som ikke har villet respektere de konstitutionelle Midler, som dette Thing er i sin Ret til at anvende i Kampen lige over for den. Naar Regjeringen ikke har villet respektere disse Midler, men har været beredt paa at føre Striden ud paa et Omraade, hvor jeg ikke har ønsket at følge den, saa er dette Grunden, hvorfor jeg tilraader det høie Thing at stemme for dette Finantslovsforslag. Men dersom der nu foranlediges Ændringer i det nuværende Finantslovsforslag, saa er det heller ikke min Mening at ville sige, at derved uundgaaelig bliver fremkaldt en Konflikt, men jeg siger, at derved er det første Skridt gjort til, at vi komme ind paa Konflikten. Der er ingen af de Herrer, hverken den høitærede Regjering eller andre Autoriteter, der er ubetinget i Stand til at hindre de følgende Skridt, som ville medføre, at vi, førend vi selv se det, staa i den Konflikt, som jeg troede, at det var en tilkiende Overenskomst fra forskjellige Sider at undgaa. At dette Thing ikke kan sky Konflikten, dersom den paakalbes, og dersom den fremkaldes, det følger jeg mig overbevist om; men jeg er ogsaa

overbevist om, at Ansvaret da ikke skal komme til at hvile paa dette Thing, men paa andre Steder, og da navnlig paa den høitagtede Regjering, som jeg tror mindst af alle er berettiget til at fremkalde denne Konflikt.

J. N. Sausen: Det var nogle Angreb af den ærede Finantsminister paa Flektallet i denne Sal, som foranledigede mig til at bede om Ordet for nogle Bemærkninger; men da jeg har faaet Ordet, skal jeg dog først henvende mig til enkelte af de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Fenger). Han søgte nemlig overfor nogle Udtalelser af den ærede Ordfører angaaende den talrige Embedsstand at gjøre gjældende, at vor Embedsstand ingenlunde var for talrig, at der ikke var flere Embedskræfter satte i Bevægelse i vort Land end nødvendigt, og han søgte at bevise Rigtigheden heraf ved at anføre, at, naar man har særegne Reformere i en eller anden Retning, som skulle gennemføres, saa maa man benytte Embedsmændene ved Gjennemførelsen af disse Reformere. Hvad nu angaar det ærede Medlems Mening om Embedsstandens Talrigbed, da har jeg haat rig Leilighed til saa ofte at høre ham udtale sig deraf, at det for mig ingenlunde er noget Nyt, men tværtimod noget meget Gammelt. Lige saa lidt imidlertid som han tidligere har formaaet at overbevise mig eller mine Venner om, at hans Mening er den rette, lige saa lidt tror jeg, at det er lykkedes ham i Dag. Sagen er nemlig den, at det ærede Medlem og Mange, som udtale hans Mening, ere faaledes indblevede i vort hele Embedsmaskineri, at de som Maskinmestere nødvendig maa mene, at, falder der noget Led ud, kan hele Maskineriet slet ikke gaa. Vi Andre derimod mene, at der kan findes mere simplificerede Maskiner til at drive Verket, og det i ethvert Fald lige saa godt og med langt færre Udgifter og langt mindre Omkostning, end nu er Tilfældet. Dette er Forstjellen. Men da vi en Gang gjorde et Forsøg paa at komme til virkelig at faae undersøgt, hvem af os der maatte have Ret i sin Betragtning, modsatte vore høitærede Modstandere sig vort Ønske om at finde Leilighed til at overbevise os om, hvorvidt vi saae rigtig paa denne Sag eller ikke, og dette maatte naturligvis yderligere bestyrke os i, at vor Mening er rigtig, naar vi saae, at de, der havde den modsatte Mening, vilde forhindre os i at faae en virkelig, grundig Undersøgelse af Spørgsmaalet anstillet. Det er nemlig gjæne saa, at, naar man frygter for sin egen Menings Rigtighed i det Hele, ønsker man ikke at give Leilighed til nærmere at undersøge den modsatte Mening og derved muligen selv skabe de Raaben for denne Menings Forsvar, som for Diebliffet faanes. Hvad det Bevis angaar, som det ærede Medlem vilde føre for, at vor Embedsstand ikke var for talrig, da kan jeg heller ikke erkende den